

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Sang-Værk til den Danske Kirke

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Sang-Værk til den Danske Kirke", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 105. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1839_621-txt-shoot-idm5659/facsimile.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Syrie-Land
Fra Kanaan
Sik Jakob hin unge at gaa se,
Skulde og der
Af Slægten nær
En Mo sig til Bennevis sætte;
For i Hertet der har Livet sin Kilde!

Bethuels Oh,
Med Bennevis,
Hos Broderen hold ad Hebeffe:
Laban ved Ravn,
Det var den Havn,
Hvor Jakob sin Stav vilde lægge,
For i Hertet der har Livet sin Kilde!

Hyrder i Mag,
En Solstedsdag,
Sig leved om Bethuels-Brønden,
Lust med en Steen,
En vældig Fen,
For Straalerne stærke fra Sonden,
Men i Hertet der har Livet sin Kilde!

Jakob dem saae
Hvor solt de laae,
Mens Solen var langtfra at dale,
Mild dog og frøg
Han ved Gøddag,
Saa kom han dem venlig i Tale;
For i Hertet der har Livet sin Kilde.

Fremmed i Land,
Da spurgde han:
I Hyrder! hvor har I vel hjemme?
Svaret dernæst:
I H a t a n, Gaaft!
Han monne med Glæde fornemme;
For i Hertet der har Livet sin Kilde!

Maalet var det
For Jakobs Færd,
Nu under ham ryfied hans Ræder,
Boer, sagde han,
Gi der en Mand,
Som kalder sig Laban Ebræer?
For i Hertet der har Livet sin Kilde!

Svaret var „Jo,“
Da Jakob loe,
Dg sagde: hvi græser ei Hjorden?
Langt er til Kveld,
Det veed I vel,
Droevthgen er ei i sin Orden:
Men i Hertet der har Livet sin Kilde!

Gaaft! sagde de,
Kan ei du see,
At Stenen er os over Magten,
Alle paa Nød
Maa hjælpes ad
I Dag som i Gaar, det er Pagten,
For i Hertet der har Livet sin Kilde!

Høsten i Baar
Med Labans Gaar!
Det lod nu med spottende Mine;
Tril nu paastand
Du Steen fra Vand,
Og sies ikke Hænderne sine!
Men i Hjertet der har Livet sin Kilde!

Jakob blev heed,
Jo, han blev vred,
Det Gjafteri vilde han dæmpe,
Draat sik da Deen
Den Kampeskeen,
Han viste dem, han var en Kæmpe,
For i Hjertet, der har Livet sin Kilde!

Herlige Kaar
Gik Labans Gaar,
Skion Rachel ei vaded en Fingel,
Spanden som Hjer
Gik op og neer,
For Kæmpen den sloi som paa Vinger;
For i Hjertet, der har Livet sin Kilde!

Pigelig sin
Er Syster min,
Saa mæled nu Jakob med Blide,
Dagen er stign,
Rebekkes Søn
Nu fandt hvad han søgde saa vide;
For i Hjertet, der har Livet sin Kilde!

Jakob ei løi,
Men Rachel sloi
Med Tidender fære tilbage,
Laban gik ud
Mod Kæmpen prud,
Indblede ham venlig og sage;
Men i Hjertet, der har Livet sin Kilde.

Herlige Kaar
Gik Labans Gaar,
Nu Jakob han var deres Hyrde,
Ærlig og tro,
Han gik for To,
Sin Slægt laae han ikke til Byrde,
For i Hjertet, der har Livet sin Kilde!

Laban det saae,
Og tænkte paa
Den Hyrde med Fordeel at fæste,
Sagde: min Søn!
Beslem din Len!
Omsonst skal ei tjene min Ræste,
Men i Hjertet, der har Livet sin Kilde!

Hurtig udfor
Det store Ord:
For Rachel din Datter hin varne,
Lille kjær,
Som jeg har kjær,
Syv Aar vil jeg troelig dig tjene,
For i Hjertet, der har Livet sin Kilde!

Raban slog til:
Om Gud saa vil,
Da er du fuldvel hendes Mage!
Jakob saa fro
Ham hende tro,
De har han kun regned for Dage;
For i Hjerter, der har Elvet sin Rilde!

No. 23.

Som Ornen sidder paa høien Fald,
Og sylber med Rov sin Nebe,
Saa Ed om throned paa Seiers-Bjerg,
Han var ikke god at bebo.

Som Rømmet hviler i Engens Skieb,
Hvor risleude Væffen rinder,
Saa hviled Jakob ved Jakob's Bredd,
Omblaaret af blye Kiarminder!

I tyve Aar var han udenlands,
Han længdes nu efter Hjemmet,
Og Hjemmet efter saa lang en Tid
Det er baade Hændt og fremmed.

Det Bud, han fikted til Esau,
Med Ven om hans Gæst og Raade,
Igien var kommet med kort Besked,
Som var ham kun flet tilmaade.

